

Sygn. akt III AUa 861/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA - Ewa Jankowska (spr.)

Sędziowie: SA - Małgorzata Micorek-Wagner

SA - Magdalena Tymińska

Protokolant: - st. sekr. sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2012 r. w Warszawie

sprawy(...) S.A. w Warszawie

z udziałem zainteresowanej B. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia

na skutek apelacji (...) S.A. w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 listopada 2011 r. sygn. akt XIII U 175/11

I. uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z

dnia 1 grudnia 2010 r. znak (...)

i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania temu organowi rentowemu;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

(-) E. J.

(-) M. W.

(-) M. T.

Sygn. akt III AUa 861/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 listopada 2011 r. oddalił odwołania (...)S.A. w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 1 grudnia 2010 r., którą to decyzją organ rentowy stwierdził, że na podstawie art. 38 ust. 1, art. 83 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 i 9 oraz art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2009 Nr 205 poz. 1585 ze zm.), że

B. P. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia na rzecz firmy (...)S.A. w okresie od 29 maja do 15 lipca 1999 r. od dnia 1 sierpnia do 31 grudnia 1999 r. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu, ponieważ jednocześnie w okresie od 12 marca do 15 lipca 1999 r. przebywała na zasiłku macierzyńskim, a następnie w okresie od dnia 1 sierpnia 1999 r. do 15 lipca 2002 r. na urlopie wychowawczym.

Spółka (...) S.A. w odwołaniu zarzuciła naruszenie art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z uwagi na wskazanie w uzasadnieniu decyzji obowiązku spółki, wynikającego z art. 38 ust. 2 ustawy, przekazanie organowi dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi za okres objęty decyzją w sytuacji gdy nastąpiło przedawnienie składek za wskazany okres.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. P. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia na rzecz firmy (...) S.A. została zgłoszona z kodem tytułu do ubezpieczeń (...) do ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od 29 maja 1999 r. do 31 grudnia 1999 r.

W okresie od 12 marca 1999r. do 15 lipca 1999r. B. P. pobierała zasiłek macierzyński a od 1 sierpnia 1999 do 15 lipca 2002r. przebywała na urlopie wychowawczym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u innego płatnika.

Pismem z dnia 10 listopada 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W., Referat wyjaśniania błędów w ramach aplikacji ZO zwrócił się do (...) S.A. w W. o złożenie prawidłowych dokumentów zgłoszeniowych ZUS oraz (...) i rozliczeniowych ZUS RCA za ubezpieczoną B. P.. Spółka nie wykonała zobowiązanie, wówczas organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 nr 205, poz.1585), obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, jeżeli nie posiadają innych tytułów do ubezpieczeń.

Jak wynika z art. 13 ust 2. Powyższej ustawy „Obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby wykonujące pracę nakładczą oraz zleceniobiorcy - od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy”.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 powyższej ustawy „Obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym”

Jak stanowi art. 9 ust. 1 powyższej ustawy „Osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 10, 18a, 20 i 21, spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy, umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego albo wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie. Mogą one dobrowolnie, na swój wniosek, być objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi również z innych tytułów”.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 i 19 oraz art. 9 ust. 6 powyższej ustawy osoby pobierające zasiłek macierzyński lub przebywające na urlopie wychowawczym jednocześnie wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia. Z kolei

zgodnie z art. 12 ust. 1 powyższej ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Nie podlegają zaś ubezpieczeniu wypadkowemu zleceniobiorcy jeżeli wykonują pracę poza siedzibą lub miejscem prowadzenia działalności zleceniodawcy.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w przypadku B. P. doszło do zbiegu tytułów objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje argumentację organu rentowego przedstawioną w zaskarżonej decyzji i w odpowiedzi na odwołanie, zgodnie z którą, osoby pobierające zasiłek macierzyński lub przebywające na urlopie wychowawczym, a jednocześnie wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania tych umów.

Jak wynika z orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2005 r. (I UK 280/04) „Korzystanie z urlopu wychowawczego lub pobieranie zasiłku macierzyńskiego albo zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego (art. 6 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) stanowi odrębny tytuł obowiązkowego ubezpieczenia społecznego (art. 9 ust. 6 tej ustawy), co w razie prowadzenia działalności pozarolniczej rodzi obowiązek opłacania składek z tytułu tej działalności, bez względu na równoczesne pozostawanie w stosunku pracy.” Zgodnie zaś z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia

23 maja 2006 r. (III UZP 2/06) „Osoby, które w okresie pobierania zasiłku macierzyńskiego lub urlopu wychowawczego pozostają w stosunku pracy i równocześnie prowadzą pozarolniczą działalność podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu prowadzenia tej działalności”. W związku z faktem, iż z art. 6 ust. 4 powyższej ustawy wynika, iż osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, podlegają, tak jak i osoby wykonujące pozarolniczą działalność gospodarczą wymienione w ust. 5, obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, Sąd zaaprobował te konstatacje i uznał, że mają one analogiczne odniesienie do ubezpieczenia społecznego na podstawie umowy zlecenia.

Dodatkowo przytoczyć należy treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 kwietnia 2009 r. (III AUa 247/09) „osoby korzystające z urlopu macierzyńskiego i wychowawczego, mające jeszcze inny, niż korzystanie z tych urlopów tytuł rodzący obowiązek ubezpieczenia taki jak wykonywanie umowy zlecenia, nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego i rentowego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 19, ale z mocy art. 6 ust. 1 pkt 4 u.s.u.s., jednakże objęcie ubezpieczeniem z tytułu wykonywania umowy zlecenia wymaga, by umowa ta była faktycznie realizowana.”

Zgłoszony przez odwołującą się spółkę zarzut przedawnienia zaległych składek za wskazany w zaskarżonej decyzji okres, nie miał w niniejszej sprawie znaczenia i nie mógł wpłynąć na rozstrzygnięcie.

Wskazać należy, że zaskarżona decyzja jest decyzją wydaną w związku ze zbiegiem tytułów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i rozstrzygającymi, który ze zbiegających się tytułów ma zastosowanie w przypadku B. P..

Decyzja ta nie stwierdza natomiast obowiązku zapłaty konkretnej kwoty stanowiącej sumę zaległych, nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, a tylko w takim wypadku podniesienie zarzutu przedawnienia byłoby uzasadnione. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia

1 września 2010 r. (III UK 15/10) „Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji”

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

W apelacji od powyższego wyroku spółka wniosła o jego zmianę poprzez orzeczenie, iż B. P. w okresie objętym decyzją podlegała ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz, że (...) S.A. nie

jest zobowiązana do przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi.

Apelacja oparta jest na zarzucie naruszenia art. 316 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przedawnienia składek i tym samym upływu okresu, przez jaki płatnik składek jest zobowiązany do przechowywania deklaracji, raportów miesięcznych oraz dokumentów je korygujących; naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego błędne zastosowanie i nierozpoznanie sprawy w zakresie zgłoszonego zarzutu przedawnienia; sprzeczności istotnego ustalenia Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającej na stwierdzeniu, iż zarzut przedawnienia składek nie ma w sprawie znaczenia podczas, gdy zaskarżona decyzja nie tylko określa obowiązek podlegania ubezpieczeniom ale także nakłada na spółkę obowiązek przekazania dokumentów, których spółka już nie posiada.

Apelujący wskazuje, że zgodnie z art. 47 ust. 3 c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych kopie deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów korygujących te dokumenty płatnik składek zobowiązany jest przechowywać przez okres 10 lat od dnia ich przekazania do wskazanej przez Zakład jednostki organizacyjnej Zakładu.

Apelujący, w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny podstawowego wniosku zgłasza wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady zasługuje na uwzględnienie. Za uzasadniony Sąd Apelacyjny uznał wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, a także poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu organowi rentowemu.

Ma rację apelujący, iż decyzja organu rentowego dotyczy wprawdzie stwierdzenia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, jednak uzasadnienie decyzji zawiera zobowiązanie Spółki do przedłożenia dokumentów związanych z ubezpieczeniem z powołaniem się na podstawę prawną - art. 38 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy nie odniósł się do wprowadzonego przez organ rentowy do uzasadnienia decyzji jej merytorycznego następstwa mimo, że (...) S.A. w W. w sposób wyraźny i jednoznaczny w postępowaniu pierwszoinstancyjnym twierdziła, że nie kwestionuje faktu podlegania przez B. P. we wskazanym okresie ubezpieczeniom społecznym, lecz podważa zasadność wydania decyzji z uwagi na fakt, że brak jest podstaw, aby spółka przekazała do organu rentowego dokumenty związane z ubezpieczeniami tej osoby za ten okres.

Zważyć należy, że przepis art. 83 ust. 1 ustawy systemowej określa właściwość ZUS do wydawania decyzji w zakresie spraw indywidualnych dotyczących w szczególności zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń społecznych, ustalania wymiaru składek i ich poboru. Przepisy ustawy systemowej nie stanowią, jakie elementy winna zawierać decyzja organu rentowego, wobec czego z mocy art. 123 tej ustawy, nakazującego w takich sytuacjach stosować przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, określeniu składników decyzji służy art. 107 § 1 k.p.a. Decyzja powinna więc zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej (rentowego), datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji. W piśmiennictwie i orzecznictwie sądów administracyjnych nie budzi wątpliwości, że decyzja nakładająca na stronę obowiązek określonego zachowania, powinna ten obowiązek wyrażać jasno i precyzyjnie. Nie jest dopuszczalne rozstrzygnięcie o części uprawnień lub obowiązków stron w osnowie decyzji, a o pozostałej części w uzasadnieniu. Z mocy powołanego wyżej art. 107 § 1 k.p.a. uzasadnienie jest integralną częścią decyzji. Jego zadaniem jest wyjaśnienie podjętego przez organ rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu decyzji zatem powinno się znaleźć pełne odzwierciedlenie i ocena zebranego materiału dowodowego oraz wyczerpujące wyjaśnienie przesłanek dokonanego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie powinno przekonywać zarówno

co do prawidłowości oceny stanu faktycznego i prawnego, jak i co do zasadności samej treści podjętej decyzji oraz celowości jej wydania.

W niniejszej sprawie podstawę normatywną wydania decyzji stanowi art. 38 ust. 1 ustawy systemowej, przewidujący rozstrzygnięcie sporu dotyczącego obowiązku ubezpieczeń społecznych w drodze decyzji wydanej przez organ rentowy. Konsekwencją uprawomocnienia się decyzji w tym przedmiocie jest wynikający z ust. 2 art. 38 ustawy obowiązek płatnika składek przekazania dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi określonych w ustawie za okres objęty decyzją. Taki właśnie obowiązek, ciążyący z mocy prawa na płatniku, stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy. Tymczasem, jak słusznie podniosła apelująca, zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną ustawą z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U.

nr 232, poz. 1378) należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Należności z tytułu składek stają się wymagalne w terminie płatności przypadającym na 15 dzień następnego miesiąca. W niniejszej sprawie decyzja stwierdzająca, że ubezpieczona podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia zapadła 1 grudnia 2010 r., czyli już po upływie dziesięcioletniego okresu od momentu wymagalności, co nastąpiło ostatecznie 15 stycznia 2010 r.

W tym miejscu należy wskazać, iż przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej był kilkakrotnie zmieniany. W dniu 31 grudnia 1999 r. okres przedawnienia należności składkowych wynosił 5 lat, natomiast od dnia

1 stycznia 2003 r. termin ten uległ wydłużeniu do 10 lat. Sytuacja taka rodziła wątpliwości co do okresu przedawnienia, jakiemu podlegają należności powstałe przed 1 stycznia 2003 r. Zagadnienie to rozważał Naczelny Sąd Administracyjny, który m.in. w wyroku z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. II GSK 302/10, wyjaśnił, że zastosowanie znowelizowanego art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do składek powstałych przed dniem 1 stycznia 2003 r. nie stanowi złamania zasady *lex retro non agit*. NSA wskazał, że ustawa z 18 grudnia 2002 r. (zmieniająca art. 24 ust. 4 z dniem 1 stycznia 2003 r.) nie zawiera przepisów przejściowych w zakresie stosowania znowelizowanego art. 24 ust. 4 ustawy systemowej do składek powstałych przed 1 stycznia 2003 r. Oznacza to, że do oceny przedawnienia takich należności należy stosować przepisy w brzmieniu znowelizowanym, zaś stosowanie przepisów dotychczasowych wymagałoby wyraźnego ustawowego odesłania. Nie narusza to zasady *lex retro non agit*, gdyż nowe przepisy stosuje się tylko do należności wymagalnych, które jednocześnie nie uległy przedawnieniu przed dniem

1 stycznia 2003 r. Do naruszenia powyższej zasady doszłoby wówczas, gdyby ustawodawca przewidział wydłużenie terminu przedawnienia należności, które uległy już przedawnieniu pod rządami starych przepisów. Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy.

Zobowiązanie składkowe, które uległo przedawnieniu, wygasa na podstawie art. 59 § 1 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), stosowanego z mocy art. 31 i art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do należności z tytułu składek.

Przedawnienie należności z tytułu składek unormowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych, ze względu na odesłanie do prawa podatkowego w zakresie przedawnienia, prowadzi zatem do wygaśnięcia zobowiązania i zakończenia stosunku prawnego bez zaspokojenia wierzyciela. Zobowiązanie, które wygasło, żadną miarą nie tylko nie może zostać spełnione, ale wobec wygaśnięcia zachodzi również brak podstaw do jego ustalenia, do czego zmierzają działania podjęte przez organ rentowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, następuje prekluzja ustalania składek należnych. Wobec powyższego w takim stanie rzeczy bez wątpienia rozważania wymagała celowość i zasadność wydania decyzji dotyczącej obowiązku ubezpieczeń społecznych, skoro jej konsekwencją jest powstanie z mocy samej ustawy (art. 38 ust. 2) obowiązku przekazania dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi za okres objęty decyzją. Skarżąca od początku postępowania powołuje się na faktyczny i trwały brak możliwości wykonania takiego obowiązku w związku z brakiem dokumentów związanych ze stosunkiem prawnym zlecenia stanowiącym tytuł ubezpieczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zasadne jest w tym względzie powoływanie się przez skarżącą na przepis art. 47 ust. 3c ustawy systemowej, którego brzmienie w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 1 stycznia 2012 r. było następujące: „Kopie deklaracji rozliczeniowych

i imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów korygujących te dokumenty płatnik składek zobowiązany jest przechowywać przez okres 10 lat od dnia ich przekazania do wskazanej przez Zakład jednostki organizacyjnej Zakładu, w formie dokumentu pisemnego lub elektronicznego". Jeśli bowiem obowiązek przechowywania dokumentacji dotyczącej ubezpieczeń społecznych był 10 letni, to przy braku uregulowań w zakresie przechowywania dokumentów związanych ze stosunkiem zlecenia, po upływie 10 lat płatnik nie musi dysponować dokumentami niezbędnymi dla wykonania nałożonego na niego, w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, zobowiązania. Dalej nawet po złożeniu takich dokumentów problematyczne jest czynienie ustaleń co do zobowiązań, które ustały. Tymczasem w konsekwencji wydania decyzji objętej sporem z mocy prawa ciężar na płatniku pewne obowiązki, których istnienie organ rentowy w decyzji stwierdził.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zaskarżony wyrok, jak i poprzedzająca go decyzja podlegają uchyleniu, a sprawa przekazaniu organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie, organ rentowy powinien rozważyć i ocenić, jakie znaczenie dla bytu postępowania w ogóle i ewentualnie treści rozstrzygnięcia ma zaistniały w niniejszej sprawie wpływ czasu od momentu powstania wymagalności zobowiązania składkowego. Organ rentowy będzie miał przy tym na uwadze prawne konsekwencje, także te powstające z mocy ustawy, wydania decyzji stwierdzającej podleganie ubezpieczeniom społecznym oraz następnie uwzględni okoliczność, że należność składkowa uległa przedawnieniu. Winien w związku z tym rozważyć celowość i zasadność wydania tego rodzaju decyzji. Zwróci też uwagę na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2010 r. w sprawie II UK 377/09, OSNP 2011/23-24/307, LEX nr 661526, w myśl którego ubezpieczony nie może dochodzić zmiany podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jeżeli od obliczenia i pobrania składek minął termin przedawnienia należności z tytułu składek określony w art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny z mocy art. 477^{14a} k.p.c. orzekł, jak w pkt I sentencji.

Jeśli chodzi o koszty postępowania, to uchylenie stanowiącej przedmiot rozpoznania decyzji w takim stanie faktycznym Sąd Apelacyjny ocenił na potrzeby rozliczenia kosztów jako przegrana organu rentowego. Dlatego zasądził od organu rentowego na rzecz skarżącej na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego koszty zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne w kwocie wynikającej z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) i zwrot opłaty od apelacji w wysokości 30 zł. Tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie pierwszoinstancyjne Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z § 11 ust. 2 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości kwotę 60 zł (pkt II sentencji).

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

M. W. E. J.

M. T.

af